

РЕШЕНИЕ

№ 2447

гр. София, 23.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 17.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11544** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК)

Образувано е въз основа на жалба, подадена от А. А. М., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 6611/31.5.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Жалбоподателят иска да бъде отменено решението като незаконосъобразно, постановено поради съществени процесуални нарушения. В писмените си бележки твърди, че административният орган не е изпълнил задължението си да анализира личното положение на жалбоподателя и актуалното положение в страната по произход и оттам е стигнал до погрешен извод, че следва да бъде отнет предоставения статут. В случая е наложено наказание от 1 г. и 6 м., поради което не е налице понятието тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 НК. Не са налице доказателства, че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност, поради което не следва да се направи извод, че А. може да се ползва от правата по чл. 4, ал. 3 ЗУБ.

Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, я оспорва и моли съда да я отхвърли поради съображения в административния

акт.

СГП счита, че жалбата неоснователна; няма основания за отмяна на акта.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал.2 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С решение № 6262 от 30.3.2023г. на председателя на ДАБ, на жалбоподателя е предоставен хуманитарен статут.

В ДАБ е постъпило писмо с вх. № от 9.2.2024 г. на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Драгоман, с което информират, че на 8.11.2023 г. жалбоподателят е заловен да управлява лек автомобил, с който нелегално превозвал сирийски граждани с цел противозаконно преминаване през държавната граница. Привлечен е като обвиняем за престъпление по чл. 281, ал. 2, т. 1, 3-5 НК. Сключил е споразумение с РП-К., по силата на което му е наложено наказание лишаване от свобода от 1 г. и 6 м.; изтърпяването на наказанието е отложено по реда на чл. 66 НК за срок от 3 г, по НОХД 769 на РС Сливница.

Въз основа на това писмо е започнало производство по отнемане на предоставения статут. Уведомени са жалбоподателят и ДАНС, Специализирана дирекция „М“-ДАНС.

На 2.5.2024 г. с чужденеца е проведена беседа, по време на която е бил уведомен за образуването срещу него производство. На нея е посочил, че единственият път, в който е превозвал незаконно през граница е този, за който е наказан. Никога преди това не е превозвал мигранти. Но вече си е взел поука и работи, установил се е в П. със семейството си – съпруга и четири деца.

С решение 6611/31.5.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отнет хуманитарният статут на жалбоподателя. За да го постанови, административният орган е приел, че са налице предпоставките на чл.12, ал.2, т.2 от ЗУБ, предвиждащ че предоставен хуманитарен статут се отнема поради наличие на сериозни основания да се предполага, че лицето е извършило тежко престъпление по смисъла на НК доколкото е осъден за извършено престъпление, за което законът предвижда лишаване от свобода повече от пет години.

Изложени са мотиви, че чужденецът не попада в нормата на чл.4, ал.3 от ЗУБ за прилагане на принципа „забрана за връщане“, а попада в изключенията от това правило, предвидени в чл.4, ал.4 от ЗУБ, тъй като представлява опасност за националната сигурност на Република България.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока

по чл. 84, ал. 4 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 48 ал. 1, т. 1 ЗУБ – председателят на ДАБ, в предвидената в закона писмена форма.

По отношение на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ.

От доказателствата по делото не се установява извършване на такива процесуални нарушения, с които органът да е застрашил или накърнил правото на защита на жалбоподателя, поради което и не може да се приеме, че е съществено.

Настоящият състав намира, че решението следва да бъде оставено в сила.

Съгласно чл.17, ал. 4 ЗУБ предоставен статут на бежанец се отнема, когато по отношение на чужденеца се установи наличието на основание по чл. 12, ал. 2 или чл. 13, ал. 1, т. 6 и 7 от същия закон.

Съгласно чл.12, ал.2, т.2 ЗУБ - статут на бежанец не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление.

В случая не се спори, а и се установява въз основа на представените по делото косвени доказателства, че жалбоподателят се е признал за виновен за извършване на престъпление по чл. 281, ал. 2, т. 1, 3-5 НК. Сключил е споразумение с РП-К., по силата на което му е наложено наказание лишаване от свобода от 1 г. и 6 м.; изтърпяването на наказанието е отложено по реда на чл. 66 НК за срок от 3 г.

Нормата на чл. 281, ал. 2 (Нова - ДВ, бр. 74 от 2015 г., изм. - ДВ, бр. 67 от 2023 г.) предвижда, че наказанието е лишаване от свобода от две до десет години и глоба от пет хиляди до двадесет хиляди лева, когато деянието е извършено при наличието на фактическите състави по т. 1-7.

Съгласно чл. 93, т. 7 НК(доп. - ДВ, бр. 50 от 1995 г., изм. - ДВ, бр. 153 от 1998 г.) "Тежко престъпление" е това, за което по закона е предвидено наказание лишаване от свобода повече от пет години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна.

Съдът намира, че съответно на цитираните по-горе норми ответникът е приел, че понятието тежко престъпление следва да съвпада със същото понятие по НК. Същевременно, независимо от осъждането за по-кратък срок, доколкото за престъплението, за което жалбоподателят се е признал за виновен, предвижда наказание повече от 5 г., то следва да се приеме, че това престъпление е такова по чл. 93, т. 7 НК и оттам - са налице предпоставките по чл. 12, ал. 2, т. 2 ЗУБ.

Предвид установените по делото факти следва да се приеме, че са налице предпоставките на цитираните норми за отнемане на предоставения статут, поради което оспореното решение е постановено в съответствие с материалния закон.

Ето защо жалбата е неоснователна, поради което следва да се отхвърли.

Предвид изложено и на основание чл.172, ал.2 от АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. М., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 6611/31.5.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.